

RÜYALAR GERÇEK OLUNCA

Bugüne kadar birçok kitap yazdığım halde uzun zamandır yeni bir kitaba başlayamıyordum. Her nedense gönlüme yatan bir konu bulamamıştım. Bu durgunluk, bu gece artık iyice içimi sıkıyordu. Balkona çıkıp derin bir nefes aldım. Serin havanın yüzüme vurmasıyla biraz kendime gelsem de hala içeri gidip yatmak istemiyordum. Günlerdir yatağымda dönüp duruyor, sabahlara kadar düşündüğüm halde geliştirip yazacak en ufak bir fikir bulamıyordum. Bir “Ah!” çekerek başımı gökyüzüne kaldırdığımda, bu karanlık gecede dolunayın bütün ihtişamıyla parladığını gördüm. Milyonlarca yıldız, ona göz kırpan aşıkları gibi bir yanıp bir söniyordu.

“Ey karanlık gecede parlayan ay! Yansıt bana da güneşin ışıklarından; aydınlat gönlümü” diye fısıldadı dudaklarım istemsizce. İyice kaldırdım kafamı gökyüzüne. “Madem öyle, sen bilirsin halimi Allah’ım” dedim gülümseyerek. İçeri girdiğimde uzun süredir olmadığım kadar dingindim. Yatağa uzandım, gözlerimi kapattım. Sanki gönlümün semalarında yeni bir güneş doğmuştu, o gökyüzündeki aydan parlak.

Aylardır ilk defa böyle rahat ve deliksiz uyumuştum. Sabah uyandığımda kalbim heyecanla çarpıyordu.

Rüyamda, üniversiteden arkadaşım İrfan’ı görmüştüm. Bana, “Seninle işimiz var. Mutlaka görüşmeliyiz. Görüştüğümüzde hayatında çok önemli değişiklikler olacak” dedi. İçimde onu özlediğimi hissettim. İrfan benim için

çok özeldi, bunca senedir birçok insan tanımama rağmen, onun gibi vefalı bir arkadaş ve güven veren bir dost görmemiştim. Bir taraftan, dışarı çıkmak için giyinirken; diğer taraftan, İrfan'ın söylediği sözün hikmeti nedir acaba diye düşünüyordum.

Kafamda dolaşan bu düşüncelerle arabaya binerek Kızılay'a indim. Kumrular Sokak'ta park ederken, karşıdan gelen birini İrfan'a benzettim. Gece rüyada görüp bugün de karşılaşmak inanılır gibi değildi. Ancak biraz daha yaklaşıncaya, onun gerçekten İrfan olduğunu anladım.

Üniversite yıllarından bu zamana kadar hayat onu oldukça değiştirmiş, saçları ağarmıştı. Farklı bir vakar vardı duruşunda. Neredeyse tanıyamayacaktım.

Arabadan aceleyle inerek, "İrfan!" diye seslendim. O da beni tanımış olmalı ki, hızlı adımlarla bana doğru geldi. Onu hasretle kucaklayıp hâl hatır sorduktan sonra, biraz daha konuşabilmek amacıyla bulvar üzerindeki bir pastaneye davet ettim. Ancak İrfan, "Olur mu kardeşim, aradan geçen onca yıldan sonra bir şeyler içip çabucak ayrılamayız, gel bizim işyerine gidelim!" diyerek koluma girdi.

Birlikte yürümeye başladığımızda, önce, yoldan geçen birkaç kişinin İrfan'a selam vermesi dikkatimi çekti. Ancak daha birçok kişinin ona selam vermeye devam etmesi beni iyice hayrete düşürmüştü. "Bu nasıl iş İrfan'cığım, yanımızdan geçen bu kadar insanı tanıman imkânsız, nedir bunun sırrı Allah aşkına, ne oldu sana? Ben hayatımda hiç böyle bir şey görmedim!" diye sordum.

Gayet olağan bir şeymiş gibi, "Biz birbirimizi tanırız, bu haldeyken kimin gözüne baksak o da bizi tanır. Bunu sana anlatamam, bu ancak yaşanır" diye cevap verdiğinde ne diyeceğimi bilemedim. Sadece, "İrfan'cığım, dün gece

seni rüyamda gördüm. Şu işe bak, bugün de seninle neler yaşıyorum!” diyebilirdim. Nihayet onun işyerine vardığımızda, kapıda bizi, sonradan İrfan’ın kızı olduğunu öğrendiğim Sinem karşıladı. İrfan’ı andıran yüzü, parlak yeşil gözleri, sımsıcak gülümsemesi ve seviyeli hareketleriyle, bana sevgili arkadaşımın gençliğini hatırlattı.

İrfan, Sinem’e, “Ben biraz eski dostumla sohbet edeceğim, telefon bağlamayın” diyerek beni odasına aldı ve görevli arkadaştan iki çay istedi.

Çaylarımızı yudumlarırken, kısa bir hâl hatır sorduktan sonra, İrfan söze başladı. Bunca senelik hayat yolculuğu hakkında öyle şeyler anlatıyordu ki hem hayretten hayrete düşüyor hem de o anlattıkça sanki onunla birlikte yaşıyordum. Daha sonra merakıma yenik düşerek, bir an önce onun hayatında olup bitenlerin detaylarını öğrenmek için, ona birbiri ardına sorular sormaya başladım.

İrfan, sorduğum her soruya gayet sakin ve kendinden emin bir şekilde cevap verirken, bazen gözlerinden süzülen birkaç damla yaş dikkatimden kaçmıyordu.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan, iki saat su gibi akıp gitmişti. Tüm vücudum uyuşmuş, yerimden güçlkle kalkabilmişim.

Onunla tekrar buluşmak üzere sözleşip ayrıldık ayrılmasına da, eve gittiğimde ne o gün yaşadıklarımı aklımdan çıkarabildim ne de yatıp rahatça uyuyabildim. Bütün gece, “İrfan’ın bu anlattıklarını herkes bilmeli, kimse hayatın bu yönlerini bilmiyor!” diye düşünürken, aklıma birçok soru geldi.

Onu gördüğüm günden beri sanki gönlümde kuşlar uçuyor, ne yapsam da tekrar görsem diye kıvranıp duruyordum.

Cumartesi günü kahvaltı yapıp dışarı çıktığımda, İrfan'ı aradım, onunla acilen buluşmak istediğimi söyledim. O da, sağ olsun beni kırmadı. Buluştuğumuzda, kafamda birçok soru işareti ve bir şeyi yeni keşfeden çocuk merakıyla karşısına oturdum. Soru üstüne soru soruyordum, o ise bilmek istediğim konuları büyük bir sabırla açıklıyor, verdiği her cevapla beni başka bir boyuta taşıyordu. Daha önce hiç kimse bana bu gerçekleri böyle anlatmamıştı.

Anlattıkları akıl alacak şeyler değildi. Bir taraftan onu dinliyor, diğer taraftan ise, “Meğer şu dünyada neler yaşanıyormuş da bizim haberimiz olmuyormuş!” diye içimden geçirmeden edemiyordum.

Sonraki günlerde de zaman zaman onunla buluştum. Buluşacağımız günleri bir aşığın sevgilisini beklemesi gibi sabırsızlıkla bekliyor, her seferinde büyük bir heyecanla onu dinliyordum.

Bu sayede bilincim artmış, manevi ufkum oldukça açılmıştı. Sanki o bir deryaydı, ben ise içtikçe susayan biri. Ne kanmak biliyordum, ne de usanmak.

Onu ilk gördüğümünden beri yeni kitap yazma hevesimi unutmmuş, tamamen İrfan'ın anlattıklarına konsantre olmuştum. Hayata bakışım, olayları kavrayışım, her şeyim değişmişti. Ben, eski ben değildim artık.

Böyle devam eden birkaç haftadan sonra, bir gün yine İrfan'ın ofisine uğradım. Artık nereye gitmek için dışarı çıksam, sonunda ayaklarım beni ona götürüyordu. Ofisine gittiğimde orada yoktu. Kızı Sinem, çok kısa sürede döneneceğini, istersem bekleyebileceğimi söyleyip bana bir çay ikram etti.

Daha önce bu odada defalarca oturmama rağmen ilk defa odayı görüyormuş gibiydim. “İrfan ne kadar aklımı

başımдан almış. Onunla olduğumda ne zaman kalıyordu, ne mekân!” diye düşünerek etrafa bakınırken bir köşede duran kitaplara gözüm ilişti. Kitaplar! Nasıl da unutmuşum, yeni bir kitaba başlamak için birkaç hafta önce nasıl kıvrandığımı! “Yeni kitap” dedim, kendi kendime.

O anda içeri İrfan girdi. Elimi sıkarken, ıslıl ıslıl parlayan gözleriyle gözlerime bakarak, “Bak, sana ne anlatacağım?” dedi. Ne “merhaba”, ne “nasılsın?”, ne “neden geldin?” dedi. Sanki ben hep oradaymışım, o bir dakikalığına dışarı çıkıp gelmiş de kaldığımız yerden konuşmaya devam ediyormuşuz gibi...

Bana küçücük bir kız çocuğu ile yaşadığı bir olayı anlattı. Bu minik kız, eğlence merkezinde kazandığı mavi boncuğu, “İrfan Ağabey, bunu Allah’tan senin için kazandım!” deyip İrfan’a uzatmış, İrfan’ın boncuğu cebine koymasıyla, “İşte, neyim varsa her şeyimi sana verdim. Ceplerini ağzına kadar doldurdum. Daha ne istiyorsun benden?” diyerek uzaklaşmış.

Ceplerini ağzına kadar doldurdum, daha ne istiyorsun benden! İşte bu! İrfan da haftalardır benim ceplerimi doluruyordu. Ceplerim dolmuştu, artık bütün öğrendiklerimi dağıtma vakti gelmişti. O an, “İşte yazacağım konu çıktı ortaya, meğer ben bunun sancılarını çekiyormuşum!” deyip, İrfan’ın bu gizemli hayatını yazmaya karar verdim.

O gün ben odada oturmuş kitabı düşünürken, İrfan’ın birden içeri girip, düşüncelerimi okumuş gibi bana bu hikâyeyi anlatmasının aslında hiç de sıradan bir olay olmadığını sonradan idrak ettim.

Sıra İrfan’ı ikna etmeye gelmişti. Onun parayla, şöhretle hiç işi yoktu. Onu böyle ikna edemeyeceğimi biliyordum. Hayatındaki en büyük tatminin insanlara hakikati

anlatmak, uyanmalarını sağlamaya çalışmak ve bir gönül yapmak olduğunu biliyordum. Bu kitabın yazılmasının insanlara ne kadar değerli bir hizmet olduğunu, anlattıklarının birçok kişiye ulaşip nice gönülleri uyarabileceğini anlatarak, güç de olsa onu ikna edebildim.

Aradan birkaç gün geçmesine rağmen İrfan'dan ses seda çıkmıyordu. “Haydi, gel başlayalım!” der diye sabırsızlıkla bekliyordum ama anlaşılan, ondan böyle bir davet alamayacaktım. Benim duyduklarımı herkes okusun, herkes bilsin diye yanıp tutuşuyordum. En sonunda dayanamayıp ona telefon ettim ve, birkaç gün sonra evinin kapısını çaldım. İrfan'ın eşi Fatma Hanım kapıyı açıp beni davet ederken içeri seslenip, geldiğimi ona haber verdi.

Biraz hâl hatır sorduktan sonra not defterimi ve ses kayıt cihazımı masanın üzerine koyarak, “Ben hazırım” dediğimde, bana, “Anlaşılan senden bize kurtuluş yok” diyerek geldi, karşıma oturdu ve derin bir nefes aldıktan sonra başladı anlatmaya.

KADER BENİ ÇAĐIRIYOR

İşte, beni, benim hayatımı değiştirip farklı kılan yolculuk şöyle başladı:

Kızım Sinem, “Gitme babacığım, ne olur gitme! Bizi bırakma! Ben sensiz yaşayamam!” diyerek gözyaşlarıyla bacağıma sarıldı.

Henüz yedi yaşındaydı, sabah erkenden derin uykusundan uyanmış; yola çıkmama engel olmak istiyor, tüm çabalarımaya rağmen bir türlü ikna olmuyordu. İş gereği sık sık seyahat etmeme alışık olduğu halde, ilk kez böyle davranıyordu.

“Neden böyle yapıyorsun güzel kızım? Çabucak gidip geleceğim, göreceksin. Hem bu sefer sana daha güzel bir hediye getireceğim” diyerek, eşimle helalleşip, zor da olsa kapıdan çıkıyordum ki, teselli etmek için kızımaya sarılan Fatma'nın gözünden süzölen yaşlar beni oldukça endişelendirirdi. “Yoksa yolda bir şey mi olacak?” diye ister istemez içimden geçirdim.

Aşağı indiğimde apartman görevlimiz Veli Efendi sepetine sıcak ekmekler almış fırından dönüyordu. Gülümseyerek selam verdim. O ise her sabah olduğu gibi hoş bir gülümsemeyle karşılık vermek yerine, önce göz ucuyla elimdeki seyahat çantasına baktı, sonra kenarları yılların yorgunluğuyla kırışmış gözlerini, hoşnut olmamış gibi gözlerime çevirdi. “Yolculuk mu var beyim?” diye sordu. “Evet Veli Efendi, yine bir iş seyahati. Ne yapacaksın, ekmek parası” dedim. Karşımda kıpırdamadan duruyordu. Bir şey söyle-

mek istiyor, ama söyleyemiyor gibi bir hali vardı. “Bir şey mi diyecektin Veli Efendi?” dedim. Sanki “Gitme!” dese, bu yaşlı amcağı dinleyip geri dönecek gibiydim. Gözlerini üzüntüyle yere indirdi, “Diyeyeğim odur ki, Allah’a emanet olasın. O koruyup kollasın seni” diyerek önümden kenara çekildi. “Bu sefer herkese ne oluyor böyle?” diyerek, biraz endişeli halde arabaya doğru yürüdüm. Ali, yeni aldığı Murat 131 model sarı arabanın koltuk kenarlarında kalan naylon parçalarını dikkatle temizliyordu. Geldiğimi görünce arabadan çıkıp beni karşıladı. Ali’nin kardeşi Cemil ise yerinden fırlayıp, elimdeki valizi alarak bagaja koydu.

Selamlaşp görüştüktan sonra Ali, arabanın anahtarını bana verdi. Direksiyona geçtim, Sivas’ta bir iş görüşmesi yapmak üzere hareket ettik.

Yolda Ali ve Cemil ile biraz konuştuktan sonra içimdeki tedirginlik bir nebze olsun azalmıştı. Kırıkkale-Samsun yolunda bir müddet ilerleyip, Yozgat-Sivas istikametine yeni girmiştik ki Ali, “İrfan Ağabey, yol tenhalaştı. Uzun yol tecrübesi kazanmak istiyorum, direksiyona geçebilir miyim?” dedi. Araba kullanmak konusunda Ali fazla tecrübeli değildi. Bir an tereddüt ettim, ama bir şekilde bu tecrübeyi edinmesi gerekiyordu.

“Olur, ama dikkatli kullan” diyerek müsait bir yerde arabayı kenara çektim ve yer değiştirdik. Ali arabayı kullanırken ben de ona, uzun yolda araç kullanmanın inceliklerini anlatmaya başladım. Zaman zaman da araya fıkralar katarak neşeyle yola devam ediyorduk.

Sabahın ilk saatleriydi. Yeni doğmakta olan güneş ortalığı aydınlatmaya başlamıştı. Zaman ilerledikçe güneş büyük bir portakal gibi ufukta yükseliyordu. Ali, yolu daha iyi görmek için güneş gözlüğünü taktı.

Bir süre gittikten sonra durup mola verdik. Oradaki karpuzcuyla kısa bir sohbet ederek aldığımız karpuzları bagaja koyduk. Arabaya bindiğimde kendimi yorgun hissediyordum. Arka koltukta oturan Cemil'e, "Biraz da ben dinleneyim; sen ağabeyinin yanına gel" diye seslendim.

Yer değiştirirken, emniyet kemerlerini takmaları için Ali'yi ve Cemil'i uyardıktan sonra, biraz uyumak üzere arka koltuğa uzandım. Ali arabayı kullanırken, siyasi olaylara karışan Cemil'e, kendi acı tecrübelerinden örnekler verip nasihat ederek daha önce yaptığı hataları anlatmaya başladı.

Uzun zamandan beri ilk kez iki kardeş, geçmişte yaşadıkları acı tatlı hatıralara dalmış, sohbet ediyorlardı. Sohbetin çekiciliğine rağmen içim geçmiş, uyuyakalmıştım.

Aradan kısa bir süre geçmişti ki, birden büyük bir sarsıntıyla kendime geldim. Ne olduğunu anlamak için arka koltukta dehşetle doğruldum. Araba stabilize yola girmişti ve bir o yana bir bu yana savruluyordu. Ali, direksiyon hâkimiyetini kaybetmiş, panikle frene basarak arabayı durdurmaya çalışıyordu. "Yapma! Frene basma!" diye feryat etmemle birlikte, araba yoldan çıkıp aşağıdaki tarlaya doğru takla atmaya başladı.

Daha sonra Ali'den öğrendiğime göre araba üç takla atıp, dördüncü taklada ters dönmüş bir durumda öylece kalmıştı.

Kendimi, tarladaki bir çukurda oturur halde buldum. Kalbim sıkışıyor, nefes alamıyordum. İçgüdüsel bir hareketle göğsümü yumruklamaya başladım. Bu sayede nefes almam biraz daha rahatlayınca, ne olup bittiğini anlamaya çalışarak etrafıma bakındığımda, yolun aşağısında, ters dönmüş arabanın içinden gelen sesleri duydum ve "Araba beni arka camdan fırlatmış!" diye düşündüm.

Bir süre sonra, diğerlerine yardım etmek için kalkmak istediğimde, bacaklarımın tutmadığını fark ettim. Korkuy-

la pantolonumun paçalarını sıyırıp bacaklarıma baktım. Görünürde küçük sıyrıkların dışında başka bir şey yoktu.

Bir kez daha kalkmayı denedim ama nafile, kalkamadım. “Yardım et Allah’ım!..” diyerek orada olduğum yere yığılıp kaldım ve son bir gayretle arabaya doğru, “Dışarı çıkın!” diye bağırdım.

Bir süre sonra Cemil, arabanın ön kapısının camından sıyrılarak güçlükle dışarı çıktı.

Şaşkın bir halde, ne yapacağını bilemeden çevresine bakınırken beni gördü. Ağlayarak, “Ağabey, İrfan Ağabey!” diyerek kollarını açıp bana doğru koştu. Bu arada Cemil’i sapasağlam gördüğüme sevindim. Titreyen bir sesle ona, “Ali... Ali ne oldu?” diyebildim.

Cemil, “Ağabeyim öl... öldü galiba!.. Hiç ses vermiyor, gitti, öldü!..” diye feryatlar edip, ellerini dizlerine vurarak çırpınmaya başladı.

Sert bir ifade ile “Kendine gel Cemil, sakın ol! Git bak, yaşıyor mu? Çabuk!” diye bağırdım. Cemil koşarak arabaya döndüğünde, “Allah’ım, Allah’ım, nefes alıyor!” diyerek sevinçten çığlık attı. Cemil onu arabadan çıkarmak için çırpınıyor, ben de yattığım yerde, ona yardıma gidememenin çaresizliğiyle kıvranıyordum. Sonunda Cemil, Ali’yi çıkarmayı başarmıştı. Derin bir nefes alarak kendimi bıraktım. Vücudum acı ve ıstırapla sızlıyordu; ama neremde ne olduğunu bilmeyecek kadar şaşkındım. Sadece düzensiz nefes alışverişimi güçlükle hissedebiliyordum.

Az sonra Ali, sol eli kanlar içinde, Cemil’e tutunarak yanıma geldi. Güçlükle yürüyordu, ama vücudunda başka bir hasar gözüküyordu. Acı bir tebessümle, “Oh! Allah’a şükür! Kurtulduk!” diyebildi. İki de kazayı ucuz atlattılar; ama benim durumum hiç iyi değildi, nefes almam yine güçleşmeye başlamıştı. Bir an önce hastaneye gitmeliydik. Yarı